Ioana Sarah (V)

On Martie 31, 2022

Esența unei compoziții figurative valabile și durabile în toate zilele vieții tale, reprezintă întoarcerea la aprofundarea artei adevărate.

Trebuie doar să ajungi în punctul în care îți sare în ajutor un alt punct. Două puncte care se unesc creează o explicație. Acesta este un imperativ. De exemplu, dacă ne-am născut, eu chiar nu înțeleg de ce murim. Poate că trebuia să avem un nume sau să facem ceva pe lumea asta. Bineînțeles, de explicații nimeni nu mai are nevoie, fiindcă nici acestea nu sunt necesare, nu le mai cere nimeni. Oamenii pleacă, mai nou mergând pe vârfuri, unii tânjind după viața altora, alții purtând poverile lor. Mie mi-e greu să fac asta, așa că mai bine vorbesc de minunile din viața mea, și de care sunt dator să vorbesc. Mai rămâne doar să mă privesc în perspectiva directă pe latura mai apropiată de un desenator...

La un moment dat spuneai că trăsnetul și focul sunt ca pictura și pensula: trebuie să știi să le mânuiești și ce să ceri de la ele. Sunt de acord, doar cu o singură precizare, pe care te rog să mă lași să o fac. Este o simplitate aproape logică între trăsnet și foc. Însă pictura este o naturalețe care lovește un om, dacă cumva s-a inventat născându-se de câteva ori. Realitatea este exactă, iar ca să pictezi trebuie să te limitezi la totalitatea fenomenelor încă neconfirmate. Poate de aceea se mai nasc pictori cu aripi de înger. Când două forțe mari se unesc, abia atunci se descoperă: "Tăria lui Dumnezeu în Hristos".

Despre asta ar trebui să vorbim în șoaptă. Dumnezeu nu este ceva ce poate fi definit, nu putem susține nimic despre asta ca și cum am descrie niște culori, spre exemplu roșu sau albastru. Poate că Dumnezeu este sensul prin care ne justificăm viața între două puncte: între moarte și nemurire, între materie și spirit. Iar dacă cerul tolerează pământul este pentru că pământul și cerul există prin lumină, sau pentru că pământul se hrănește cu lumina cerului. Şi tu trebuie să tolerezi oamenii, pentru că, și tu ești om. Şi toți oamenii se găsesc sub același cer și trăiesc pe aceeași planetă: Pământ.

Leadership: Ai devenit subiectul unei investigații permanente, prin repetarea unor momente-teme, a unor variate unități de glasuri, emoții și adevăr, care devin parte componentă a unui mesaj psihologic?

Ai dreptate, dialogul nostru nu-și epuizează tema, ci doar o extinde printre gânduri, emoții și cuvinte, sub forma unui mesaj psihologic: că ființele ce se aseamănă au mai multe în comun decât cele care se diferențiază. Suntem ca două voci care se aud, se completează și se armonizează, chiar dacă dau senzația de confuzie. În acest caz, asistăm la un adevărat dialog între cele două voci care se axează fiecare pe câte un material tematic propriu. Exact ca în articolul lui Tudor Cătineanu, care parcă contura cel mai bine raportul dintre noi doi:

Aici intră în dialog două voci, care se intersectează continuu: Una zice: "Trei pași la stânga binișor / Şi doar un pas la dreapta lor", în timp ce a doua cântă și descântă ferm: „Trei pași la dreapta binișor / Şi nici un pas la stânga lor". Rezultatul final este sau o mișcare împleticită în cerc, sau o stare pe loc în așteptarea unei statui.

Există legea firii: Iubim pe alții, uităm de noi, trecem prin ploi, regretăm apoi. Facem din dor un fel de cor, cântăm străini de noi înșine. Vai ce pasiuni avem și noi. Iar ne-am trezit, nici n-am iubit cu-adevărat. Of, ce păcat ! Da, Nicu, iubirea și pasiunea ce-o avem în noi este melodia cântată de corul dorului de noi înșine, este steaua de pe cer care luminează pământul. Numai soarele poate fi văzut, și atunci când luminează cerul și atunci când luminează pământul. Şi numai cine face un pas decisiv înainte, cu mult curaj, spre crearea

unei muzici valabile și durabile, se va putea întoarce la aprofundarea artei adevărate. Şi va fi ajutat de Dumnezeu.

Până la urmă, cred că toți tindem spre realizarea unei muzici cu bilet către evadarea din propria umbră, o evadare din propria conștiință parcă sufocată de vise, idealuri și dorințe care se îndeplinesc prea greu. Poate că, totuși, muzica care place minții nu este un bilet către popularitate, ci punctul în care sufletul tânjește dupa ceva ce nu primește. Ce perspectivă arată un punct de fugă?

Leadership: Poți să conferi culoare și dinamism unor cadre plastice inevitabil statice, având în vedere intrarea unei a două voci înainte ca prima să-și fi epuizat tema?

Iar pozele pe care le faci cu tine nu schimbă nimic, Ioana. Și-o să plângi. Și-o să-ți fie dor. Și-o să regreți. Și-o să pierzi. Și-o să pleci. Și-o să te doară. Și-o să înveți. O să înveți să trăiești cu toate. O să înveți să privești oamenii în ochi și să le înfrunți cuvintele nedrepte. O să înveți să mergi drept și sigură pe tine. O să înveți să lași oameni în spate și să-ți continui drumul. O să înveți să fii puternică.

Mișcarea ta în poze nu este aceeași imagine muzicală care îți înconjoară sinele în viața reală, ci reprezintă o nouă dimensiune a ființei tale apropiată de o nouă realitate colectivă, generând o oarecare performanță. Performanța de a fi autentică în orice rol ai aborda, indiferent că ești sau nu atrasă de vreun aspect al vieții tale. Dar nici nu este vorba despre un fenomen bazat pe tehnici de iluzie care să creeze vreo nouă artă, cum ar fi arta filmului, ce se bazează pe dinamismul unor cadre plastice inevitabil statice capabile să genereze metafizica propriei individualități asupra experienței de viață.

Imaginea ta mai întâi a fost o tehnică de compoziție, specifică muzicii baroce, care are în vedere intrarea unei a două voci înainte ca prima să-și fi epuizat tema. Apoi, tehnica compunerii imaginilor și a creării iluziei mișcării imaginilor, care face din viața ta o filosofie în care doi oameni mențin contactul vizual prin cuvinte și dialoguri. Sau, mai degrabă este ca în problema aia de fizică Doi oameni se straduiesc să audă sunetele emise de un tren care se apropie. Unul din ei a apropiat urechea de sine, iar altul nu....

Leadershipul este o imagine a vieții în care totul poate fi calculat cu precizie la nivelul pozițiilor pe care le adoptă oamenii asemănători: o poziție de compromis asumat când fiecare încearcă să întoarcă palma celuilalt într-o poziție de supunere.

Ioana Sarah scoate în evidență legătura dintre doi oameni a căror vieți se întrepătrund prin mesajul: "suntem la fel, deci îmi este dor de tine". Din dorința de a-l înțelege pe celălalt cu adevărat, fiecare a încercat să-i studieze felul de a fi, așa cum și l-a păstrat în câteva fotografii, sau în câteva momente de viață reală, unde muzica improvizată a unei stări sufletești și a unei concepții de viață se întâlnește oarecum cu telenovela printr-o îngrămădire de șoapte, taine și așteptări diferite.

Dialogul dintre ei oferă privitorului o imagine în care totul – vorbele, emoțiile, simțirea, conștiința nu ar sugera o atitudine de luptă, ci intenția descătușării unor energii nebănuite: energia lor este insuficientă pentru a sesiza concordanța, armonia și durabilul, dar este totuși un început de bun augur.

Sau, cum bine spunea cineva: *"se cere timp, dedicație și atenție pentru a sesiza subtilitățile acestei picturi și a înțelege în întregime intenționalitatea artistului".*

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah-V.html